

οὔσαι κατὰ τι νὰ ἐπιτύχῃς τὸ δῶρον τῆς ποιήσεως.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν δεύτερον.

— Σὺ, τί εἶδες; ἤρώτησεν ὁ Μάγος.

— Εἶδον πολλά πράγματα, τὰ ὅποια μοῦ ἐφάνησαν, ὅτι δὲν ἀξίζουν τὴν προσοχήν, ἣν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἀποδίδουσιν εἰς αὐτά. Αἱ βασιλικαὶ δένδροστοιχίαι, ὅπου τόσαι ὠραῖαι πριγκήπησσαι περιπατοῦσι ἐν-δεομέναι μεγαλοπρεπεῖς ἐσθῆτας ἐξ ὀλοσηρικῶν, αἱ φιλάρεσσαι ἀκόλουθοι αἱ ὅποιαι διασκεδάζουσιν, ὅταν ταῖς ὁμιλῶσι περὶ ἔρωτος, ἡ δύναμις τῶν βασιλείων, ὁ πλοῦτος τῶν φιλαργύρων, ἡ λάμπρις τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν πολυτίμων λίθων, οἱ θρίαμβοι, ἡ δόξα, τί εἶνε ὅλα αὐτά, παρακαλῶ; Ἀληθῶς δὲν ἤλπιζον πλέον νὰ ἴδω πρᾶγμα τι, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνάμνησις θὰ διετεθεῖτο ἐν ἐμοί, ὅτε ἐβόησα εἰς πόλιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπιδημικὴ νόσος ἔκαμνε φοβεράς καταστροφάς. Ἦτο φοβερὸν νὰ βλέπῃ τις, πτώματα, νεκροὺς εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐπὶ τῶν κατωφλίων, παντοῦ. Ἦμην ἔτοιμος νὰ ἀναχωρήσω ἐκ τῆς πενθίμου ταύτης χώρας, ὅτε εἶδον γυναῖκα, αἱ ὅποιαι ἐπῆγαινον ἀπὸ ἀσθενῆ εἰς ἀσθενῆ, παρέχουσαι φάρμακα, δίδουσαι παρηγορίας. Δὲν ἐφοβούντο καθόλου τὴν ἐπάρατον ἀσθένειαν! Ἰνα ἀνακουφίσωσι τοὺς πάσχοντας, ἵνα μὴ τοὺς ἐγκαταλίπωσιν, ἡψήφουν τὰς θλίψεις, τοὺς κινδύνους, ἔβλεπον μετ' αὐταπαρνήσεως ἡρωικῆς τὸν ἐπικείμενον δι' αὐτὰς θάνατον. Ἦσαν ἀνὴρ ἀμέσως διάπυρον λατρεῖαν διὰ τὰς φιλανθρώπους ταύτας γυναῖκας καὶ ἐνόησα, ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπον πλέον ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλο τι ὠραϊότερον.

Ὁ καλὸς Μάγος εἶπεν.

— Δὲν ἀντιλέγω, ὅτι εἶνε εὐγενὲς θέαμα ἐκεῖνο, ὅπερ δίδει ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν ἀγαθοεργίαν. Δὲν ἀποκρύπτω, ὅτι ἔχεις καὶ σύ, καθὼς ὁ ἀδελφός σου, λόγον τινὰ νὰ λάβῃς τὸ δῶρον τῆς ποιήσεως.

Ἀλλ' ὁ νεώτερος ἐκ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως, εὐκαμπτος καὶ δροσερός ὡς πρωϊνὸν τῆς ἀνοιξέως ἄνθος, δὲν εἶχεν ἀκόμη ὁμιλήσῃ.

Ἐρωτηθεὶς ἀπήντησεν.

— Δὲν εἶδωκα προσοχήν εἰς τὰς ἐπιδόξους μάχας, αἵτινες λαμβάνουσι χώραν εἰς εὐρεῖας πεδιάδας περὶ τὴν ὕσιν τοῦ ἡλίου, οὔτε εἰς τὰς φιλανθρώπους γυναῖκας, αἵτινες περιποιῶνται τοὺς ἀσθενεῖς εἰς πόλεις, ὅπου ἐπιδημικὴ νόσος κάμνει φοβεράς καταστροφάς. Καὶ τοῦτο, διότι τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου εὗθες ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα εἶδα πρᾶγμα τι, μετὰ τὸ ὅποιον δὲν ἠδυνήθην πλέον νὰ ἴδω ἄλλο τι καὶ βεβαίως δὲν θὰ ἐπιτύχω τὸ δῶρον τῆς ποιήσεως.

Ὁ Μάγος ἤρώτησεν.

— Τί εἶδες λοιπόν, μικρὲ μου;

— Ἰδοὺ, ἀπεκρίθη. Μόλις εἰσῆλθον εἰς τὰ περίχωρα μικρᾶς τινοῦ πόλεως, ἐκβήτη εἰς ἓν παρὰθυρον ὠραία κόρη, ἥτις ἔκλαιεν. Ἐπλησίασα. Μοῦ ἐφάνη ἀρκετὰ συμπαθής. Ἀλλὰ παρετήρουν ὅλοεν τοὺς ὀφθαλμούς της, τοὺς ὀφθαλμούς της γεμάτους ἀπὸ δάκρυα.

«ὦ! καλὴ μου κόρη, τῇ εἶπον, διὰ ποίαν αἰτίαν κλαίεις τόσο παραπονετικᾷ;» «Κλαίω, μοῦ ἀπήντησε μὲ περιπάθειαν, διότι ὁ μνηστὴρ μου, ὁ μόνος τὸν ὁποῖον ἠγάπησα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὅστις μοι ἦτο προσφιλὴς, μὲ ἐγκατέλιπε διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ βοεμίδα τινα, ἥτις ἐκ τύχης ἐπέρασεν ἀπ' ἐμοῦ». Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κλαίῃ καλύπτουσα τὸ πρόσωπον μὲ τὰς μικρὰς χεῖράς της. Ἐκλαυσά τότε καὶ ἐγὼ καὶ ἔκτοτε εἰς τὰ ταξιδιά μου δὲν εἶδα πλέον τίποτε, διότι πάντοτε, ὅσκις τὴν ἐνεθυμούμην, οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ δάκρυα λυπητερὰ.

Ὁ καλὸς Μάγος συγκεκινημένος ἐφώναξεν.

— Σὺ, παιδί μου, θὰ γείνης ποιητής! διότι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ εἶνε τόσο εὐγενὲς, τόσο ἡρωϊκὸν ὅσον ἡ θλίψις τῶν ἀθῶων παρθένων, ὅταν ἀγαπῶσι καὶ ὅταν τὰς ἐγκαταλείπωσι. Σὺ ἀπεκόμισες τὴν ὠραιότεραν ἀνάμνησιν! Ναί, θὰ σοῦ δώσω τὸ δῶρον τῆς ποιήσεως, τὴν χάριν τῆς ὁμοκαταληξίας καὶ τῶν ρυθμῶν, ἀλλὰ σὺ, ὅστις συγκινεῖσαι καὶ κλαίεις, ὅταν κλαίουσι αἱ ἀγαπῶσαι νεάνιδες, μᾶθε, μικρὲ μου πριγκήψ, ὅτι πρὶν νὰ σὲ κάμω ποιητὴν, ἦσο τοιοῦτος ἐκ φύσεως.

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ λάκκος τῶν Ἑλάφων.

[Συνέχεια]

Ἐπέστρεψε βαίνουσα πάλιν, διὰ τῆς δένδρστοιχίας πρὸς τὸ κιγκλιδωτόν.

Πρὸ ἐκάστου δένδρου, ἔσταματά.

— Ἐπὶ τέλους! ἐσκέφθη, ἐπὶ τέλους... διὰ τὴν Σοφίαν τὸ πράττω!

Καὶ ἀποτόμως, ἐπλησίασε καὶ ἐσήμανε.

Τὴν ἐκαρὰδόκουν, ἀναμφιβόλως, τὴν ἀνέμενον, βεβαίως, διότι πᾶντα τῇ ἦναι-ζαν.

Ἡθέλησε νὰ ἐξηγηθῇ ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὠμίλει πρὸς τὸν Βωφόρτ, ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν.

Ἄλλως τε, περιττὸν ἦτο.

Ὁ θεράπων τὴν ὠδήγει διὰ τῶν διαδρόμων λόγων αὐτῇ.

— Ὁ κύριος περιμένει τὴν κυρίαν... Διέταξε νὰ τὴν ὀδηγήσωμεν εὐθὺς παρ' αὐτῷ.

Καὶ τόσο ἐταχυπόρει, ὥστε αὕτη ἡναγκάζετο σχεδὸν νὰ τρέχῃ.

Ὁ θεράπων ἠνέφξε τὴν θύραν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν λιθινὴν κλίμακα καὶ ὑπεχώρησεν ἵνα τὴν ἀφήσῃ νὰ διέλθῃ.

Ἡ Μαρκελίνα εἰσῆλθεν. Ἦδη τὰ πάντα ἐπραττε μηχανικῶς.

Ὁ Βωφόρτ, ἀπὸ τοῦ θαλάμου του, τὴν εἶδεν ἐρχομένην.

Τόσον εἶχεν ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν στερήσεων ἀλλοιωθῇ, καταστάσασα περὶ τὴν κόμην καὶ πλήρης ρυτίδων, ὥστε ἐκεῖνος δὲν τὴν ἀνεγνώρισε.

— Ποία νὰ ἦνε ἡ γυνὴ αὐτή; διαρώτα ἐαυτόν. Καὶ πῶς συνήνησε καὶ ἐγνώρισε τὴν Μαρκελίαν;

Διέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του, εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον.

Ἐκρουσεν. Ἡ θύρα ἠνεώχθη. Ἡ Μαρκελίνα Λαγκῶν εἰσῆλθεν, εὐρέθη πρὸ τοῦ συζύγου της καὶ ἔστη ἀκίνητος ὡσεὶ ἀπολιθωθείσα!

Ἦτο ἡ τρίτη φορὰ καθ' ἣν ἦδη τὸν ἐπανάβλεπεν.

Ὁ Βωφόρτ τὴν ἐθεώρει ἀπλήστως.

Αἶφνης, πλησιάζει ἐγγύτερον πρὸς αὐτὴν κύπτει, φαίνεται θέλων νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ψυχῆς της.

— Ἀλλὰ ποῦ σὰς ἔχω ἴδει; ἤρώτησεν.

— Εἰς τοῦ κ. Βαλόν... ἐτραύλισεν ἐκείνη διὰ φωνῆς ἐκπνεύσεως.

— Ἀ! ἐνθυμούμαι... εἰσθε ἡ κυρία Λαγκῶν!

— Ναί.

— Τῆς ὁποίας ἔσωσα ἄλλοτε τὴν κόρην, τὴν Σοφίαν, ἐνῷ ὁ Βαλόν ἔσωζε τὸν υἱόν σας... τὸν ἦδη ἱατρὸν Γεράρδον;

— Ἡ μνήμη σας εἶνε πιστὴ ὅσον καὶ ἡ ἰδική μου, κύριε. Δὲν παρήλθεν ἡμέρα καθ' ἣν νὰ μὴ ἐδεήθην ὑπὲρ ὑμῶν εἰς τὸν Θεόν. Σὰς τὸ εἶχον εἶπει καὶ εἰς τὴν ἐπαυλιν λάνοβις.

Ἐκεῖνος τὴν ἀτενίζει.

Δὲν τῷ ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῇ εἶνε ἡ Μαρκελίνα.

Ὅσκις τὴν σκέπτεται, παρίσταται ἐν τῇ φαντασίᾳ του νέα καὶ χαρίεσσα, παραμείνασα ἐν τῇ μνήμῃ του ὡς τὸ παλαι ἦτο, ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι ἐτῶν... ὡς γράϊαν, οὐδέποτε τὴν ἐφάντασθη.

— Καθήσαστε, κυρία.

Σύρει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνης ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ ἡ Μαρκελίνα κατέπεσεν ἐξουθενωμένη.

Καὶ ἐπῆλθε μακρὰ, μακροτάτη σιγή.

Ἡ Μαρκελίνα εὐρίσκεται εἰς δαινὴν κατὰστασιν. Οἱ κρόταφοὶ της πάλλουσι, τὸ αἷμα ἔσταματησεν εἰς τὰς ἀρτηρίας της.

Κλείει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἀνάκλιντρον.

Ὁ Βωφόρτ τέλος τὴν ἐρωτᾷ.

— Λοιπόν, σεῖς μοὶ ἐγράψατε τὸ πρῶτον;

— Ἐγώ.

— Καὶ σεῖς, πρό τιнос, μοὶ ἀπεστείλατε τὰ ξηρὰ ἄνθη, ἀνάμνησιν τῆς νεότητός μου;

— Ἐγώ.

— Ἐγνώρισατε λοιπόν, συνανεστράφητε τὴν Μαρκελίαν, τὴν σύζυγόν μου;

— Τὴν ἐγνώρισα... ἀρκούντως ὥστε νὰ μοὶ ἐκμυστηρευθῇ τὸ μυστικὸν τοῦ βίου της... τὸ μυστικὸν τῶν δακρύων της...

— Ἀ! τὸ μυστικὸν τῶν δακρύων της; ἐναντίλαθεν ἐκεῖνος.

Ἐσθίριζε τὸ μέτωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν του. Τόσαι σκέψεις τῷ ἐπῆρχοντο, κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν στιγμήν, ὥστε ἐροβεῖτο μὴ παρερρόνει.

Εἶχε πρὸ αὐτοῦ γυναικῶν γνωρίσασαν τὴν Μαρκελίαν, ἥτις τὰ πάντα θὰ τῷ ἔλεγεν. Ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας, ἐζήτηι νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανίσεως τῆς συζύγου της.

Καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὰ πάντα ἐπετύγχανε.

Καὶ τὸ παράδοξον, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐφοβήτο, ἐξ ἐνστίκτου, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ διὰ τί... Ἐσκέπτετο μήπως προτιμότερον ἦτο νὰ ἔμεινεν ἐν τῇ ἀβεβαιότητι τοῦ... καὶ ἐσιώπα.

Ἐσιώπα καὶ τῷ ἐπὶ ἤρχετο ἡ ἐπιθυμία νὰ ἔλεγε πρὸς τὴν γυναικα αὐτὴν

— Φύγετε, ἀφετέ με νὰ ζῶ ἐν τῇ θλίψει μου... Ἐμελλον ν' ἀνεπαύωμην... ν' ἀπέθνησκον... αὐτὸ θ' ἀνεκούφιζε τὴν καρδίαν μου... διὰ τὴν ἡλθατε νὰ μ' ἐξαγάγητε αὐτῆς τῆς καταστάσεως;

Συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἀσθενῶς, διὰ φωνῆς παιδίου:

— Ποῦ τὴν ἐγνωρίσατε;

— Εἰς Παρισίους.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Πρὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον...

— Τί ἔκαμνε; πῶς διῆγεν;

— Ἦτο πτωχὴ καὶ ἐργάζετο ἵνα κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

— Μίαν λέξιν, κυρία, μίαν λέξιν πρὸ παντὸς ἄλλου... Ζῇ ἐτι;

— Ναί!

— Αὐτὴ σὰς πέμπει;

— Αὐτὴ.

— Ἐχει ἀνάγκην ἐμοῦ; ... μὴ ἡ ἀνέχεια τῆς ἐκορυφώθη;

— Ὅχι, ζῇ πλέον ἀνέτως τώρα.

— Τί κάμνει ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας;

— Ὑπῆρξεν ἐργάτρια, κατόπιν ὑπάλληλος. Ἐκράτει τὴν ἀλληλογραφίαν, ἔπειτα ἐπέτυχε θέσιν μᾶλλον ἀνεξάρτητον, οἰδοῦσα μαθήματα κλειδοκυμβάλου.

— Ποῦ διαμένει τώρα;

— Οὐδέποτε ἀπεμακρύνθη τῶν Παρισίων.

— Ἀλλ' ἡ διεύθυνσίς της; ἡ διεύθυνσίς της;

— Δὲν μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σὰς τὴν φανερώσω.

— Διὰ τί; φοβεῖται τὴν παρουσίαν μου, ἀναμφιβόλως... φοβεῖται τὰς ἐρωτήσεις μου; ... Αἰσθάνεται ἑαυτὴν ἐνοχον... Ἡ ἀθλία! ... Καὶ εἰς σὰς ἀναθέτει νὰ ἔλθῃτε νὰ μὲ ἴδῃτε... Διὰ τί; Μετὰ 25 ἔτη! μετὰ 25 ἔτη! ... Τί θέλει ἀπ' ἐμέ;

— Τὴν συγγνώμην σας.

— Ὁραῖα ὁμιλεῖ. Θέλω ἐν πρώτοις νὰ μάθω τὸ μυστήριον τοῦ βίου της, τὸ μυστικὸν τὸ ὅποιον μὲ φονεῖ... Μετὰ 25 ἔτη ἐγκαταλείψως, σκέπτεται νὰ τύχῃ συγγνώμης! τῇ ἀληθείᾳ, εἶνε ψυχὴ γενναία!

— Εἶνε δυστυχὴς, ἡ καρδίᾳ της εἶνε συντετριμμένη.

— Μὴ νομίζετε ὅτι ἐγὼ ὑπῆρξα εὐτυχής; Διὰ τί ὑπέφερα; Διὰ τὴν ἐγκαταλείψιν της. Καὶ ἤμην ἄξιος τούτου; Μ' ἐπληξε θανάσιμος. Λέγετε, τί θέλει ἀπ' ἐμέ; Διὰ τί σὰς πέμπει;

— Θέλει νὰ σὰς καταστήσῃ γνωστὰ τὰ πάντα... τὰ πάντα, ἀπὸ τῆς πρώτης σας ἐν Ἑλβετίᾳ συναντήσεως μέχρι τῆς σήμερον.

— Μίαν ἐτι λέξιν. Διὰ μέσου ὑμῶν ἡ Μαρκελίνα μοὶ ἐπέμψε τὰ ἄγρια ἔα;

— Δὲν ἀπχτάσθαι, τῷ ὄντι, κύριε. Ἐγὼ τὰ ἐνεχείρισα εἰς τὸν Ζανζότ.

— Διὰ τί ἡ Μαρκελίνα μοὶ τὰ ἔστειλε;

— Διότι ἔμαθεν ὅτι ὑποφέρετε.

— Τίς λοιπὸν τῇ τὸ εἶπεν;

— Ἀδυνατῶ ν' ἀπαντήσω εἰς τοῦτο.

— Ἐγνώριζε λοιπὸν τινὰ ἐκ τῶν περὶ ἐμέ... ἐκ τῶν φίλων μου;

Ἡ Μαρκελίνα ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσίγησεν... Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν.

— Ἀφοῦ μ' ἐγνώριζε πάσχοντα — ἡθικῶς πασχοντα — ἤλπιζε λοιπὸν ὅτι θὰ μ' ἔσωζε πέμπουσά μοι τὴν προσφιλεῖ αὐτὴν ἀνάμνησιν;

— Ναί, ἐν τῇ περιπτώσει ἐτηρεῖτε καὶ ὑμεῖς τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν.

— Πιστεῖτε λοιπὸν ὅτι τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη;

— Ὅχι, οἱμοί, γνωρίζει ὅτι τοῦτο εἶνε πλέον ἀδύνατον.

Ὁ Βωφόρτ ἤρξατο βηματίζων βραδέως ἐν τῷ γραφείῳ του.

— Σὰς ἀκούω, εἶπε, τί ἐπεφορτίσθητε νὰ μοὶ διαβιβάσῃτε;

— Ἡ Μαρκελίνα σὰς ἡγάπα, κύριε Βωφόρτ.

Ἐκεῖνος παρεδόθη εἰς γέλωτα νευρικόν, ἀπελπιν, ἀποτεθαρρημένον.

— Πῶς νὰ τὸ πιστεύσω;

— Σὰς ἡγάπα περιπαθῶς. Τὸ γνωρίζω ἐγὼ, ἥτις εἰκοσαετίαν ὅλην τῆς ζωῆς μου τὴν διήνυσα μετ' αὐτῆς καὶ καθ' ἐκάστην τὴν ἔβλεπον. Τὸ γνωρίζω, διότι καθημερινῶς ὠμίλει περὶ ὑμῶν, καὶ οἱ αὐτοὶ πάντοτε λόγοι ἀφοσιώσεως, ἀπελπισίας, τῇ ἐπανήρχοντο ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Ἐπὶ τέλους τὰ πάντα λοιπὸν θὰ μάθω...

— Τὰ πάντα.

— Ἀν μὲ ἡγάπα, διὰ τί νὰ μ' ἐγκαταλίπη;

— Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζουν αἱ δυσχέρειαι τῆς ἀποστολῆς μου, κύριε... Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ἀλγεινὴ μου διήγησις.

— Ὁμιλεῖτε, σὰς λέγω, ὁμιλεῖτε, κυρία... Οἱμοί, τὰ πάντα εἶμαι ἑτοιμος ν' ἀκούσω. Οὐδέποτε θὰ ὑποφέρω πλείοντα τῶν ὧν ὑπέφερα, καὶ ὅσον τρομερὸν καὶ ἀπροσδόκητον καὶ ἂν ἦνε τὸ μυστικὸν τὸ ὅποιον θὰ μοὶ ἀποκαλύψῃτε, δὲν θὰ εἶνε ἀλγεινότερον τῶν ὧν ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὅλην ἔχω ὑποφέρει καὶ ὧν εἰκασίῳ ἔχω κάμει κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας ἃς διηρχόμην ἐν ἀγρυπνίᾳ καὶ κατὰ τὰς ἐτι μακροτέρους ἡμέρας μου!!

— Θὰ ἐπικαλεσθῶ τὰς ἀναμνήσεις σας, κύριε.

— Δύνασθε. Τηροῦνται ὅλαι ζωηραί.

— Ὅτε εἴχετε συναντήσῃ τὴν Μαρκελίαν ἐν Ἑλβετίᾳ, δὲν προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ σὰς ἀποφεύγῃ; ... νὰ σὰς ἀποθαρρύνῃ; ... νὰ σὰς ἀπομακρύνῃ; ...

— Ναί, ἦτο ὀλίγον ἄγρια, ἀλλ' ἐξημερώθη.

— Ἡ Μαρκελίνα εἶχεν ἐννοήσει τὸν ἐρωτὰ σας. Εἶχεν ἐννοήσει ἐπίσης ὅτι σὰς ἡγάπα. Καὶ ὁ ἔρωσ αὐτὸς τῇ ἐνεποίει φρίκην.

Ὁ Βωφόρτ ἐσκήρτισε.

— Φρίκην; εἶπατε. Ἐρχίνοτο εὐτυχής, ὅτε ἐνίκησα τὴν ἀγριότητά της, τοὺς ἐνόσι- ασμούς της.

— Ἀφετε νὰ τελειώσω. Ἡ Μαρκελίνα δὲν ἠδύνατο νὰ σὰς συζευχθῇ... Ἦσθε ἄξιος αὐτῆς, ἀλλ' ἐκεῖνη ἦτο... ἦτο ἀναξία ὑμῶν...

Ἐσίγησε. Τῷ ἔλαβε τὰς χεῖρας καὶ τὰς ἐθλίψε μετὰ τῶν ἰδικῶν της.

Ἐξακολουθεῖτε! εἶπε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης.

— Ἡ Μαρκελίνα εἶχεν ἐξαπατηθῇ, ἀποπλανηθῇ παρ' ἐνὸς ἀθλίου... καὶ ὅτε τὴν συνήντησατε ἐν Ἑλβετίᾳ, εἶχε μεταβῇ ἐκεῖ ἵνα ἀποκρύψῃ τὸ παράπτωμά της...

— Τὸ παράπτωμά της;

— Ἦτο μήτηρ!

— Μήτηρ! Ἐκεῖνη! Ἐκεῖνη! Τὴν ἔτι- μόν!

Καὶ τῷ ἐξέφυγε κραυγὴ μανίας, παρχοφρᾶς! ... Καὶ οἱ ὄνυχές του ἐβυθίσθησαν εἰς τὰς σάρκας τοῦ μετώπου του.

— Μυρία ὅσα, εἶπεν, εἶχον φαντασθῇ πρὸς ἐξηγήσιν τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς Μαρκελίνας, τὰ πάντα εἶχον σκεφθῇ... πλὴν τούτου, πλὴν τούτου! ... Ἀ! τὴν ἀθλίαν! τὴν ὀπιάν ἡγάπων τόσον! ... Πῶς νὰ τὸ ἐφανταζόμην; ... Ἀφοῦ ἔσχε τὸ ἄχρει θάρρος νὰ μὲ κάμῃ νὰ πιστεύσω εἰς τὸν ἐρωτὰ της, καὶ νὰ ὑπάγῃ μέχρι τοῦ βωμοῦ, πῶς νὰ τὸ ὑπέθετον ὅτι τὴν ἐπαύριον τῆς νίκης τοῦ ψεύδους της, θὰ ἔφευγεν, ἐκ φρίκης ἀναμφιβόλως πρὸς τὸ ψεῦδος τοῦτο! Ἀ! τὴν ἀθλίαν!

— Μὴ τὴν καταδικάζετε... μὴ τὴν καταρᾶσθε... περιμένετε νὰ σὰς εἶπω...

— Τί ἀκόμη;

— Τὴν δικαιολογῇ της.

Ἐκεῖνος ἐξερράγη εἰς γέλωτα, χειρονομῶν δι' ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων.

— Σκέπτεσθε νὰ τὴν δικαιολογήσῃτε; νὰ ἐξηγήσῃτε τὴν διαγωγὴν της; νὰ τὴν συγχωρήσῃτε ἴσως; περίγελως... Καλὰ, ὁμιλεῖτε, εἶμαι τῷ ὄντι περιεργὸς νὰ σὰς ἀκούσω.

— Ἡ Μαρκελίνα ἦτο ἐντιμὸς κόρη.

— Ναί, διαβολὴ! τὸ ἀπέδειξεν... ἂν ἦτο τιμὴ, αὐτὴ ἡ ἀτιμασθεῖσα καὶ μετελθοῦσα κατόπιν τὴν ἀπάτην, πῶς νὰ ὀνομάσωμεν τότε τὰς παρθένους, αἵτινες βαδίζουσι φέρουσαι ὑψηλὰ τὸ μέτωπον διότι ἔχουσι τὴν καρδίαν, ἀνεπίληπτον; ... Πῶς νὰ ὀνομάσωμεν ἐπίσης ἐκεῖνας, αἵτινες, ἐνάρετοι κόραι, καθίστανται καὶ σύζυγοι ἐνάρετοι;

— Ἀκούσατε, κύριε Βωφόρτ, καὶ ἔπειτα τὴν καταδικάζετε.

— Λέγετε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος ὑψὼν τοὺς ὤμους.

— Ἦτο ἐνοχός, ἀφοῦ κατέπεσεν... Ἡ πτωσίς της ἐν τούτοις ἦτο ἔργον ἀνθρώπου ψυχρῶς ἐκμεταλλευθέντος τὴν ἀδυναμίαν παιδίου καὶ λελογισμένως προβάντος εἰς τὸ ἐγκλημα τοῦ. Ἡ Μαρκελίνα ἦτο πλουσία, ἐκεῖνος πτωχός. Ἐπεδύωκε τὴν προικὰ της. Ἡ Μαρκελίνα εὐρήθη κατεστραμμένη καὶ ὁ ἀπατεὼν δὲν ἀνεφάνη. Ἀφῆκε τὸ θυμὸν τοῦ μητέρ. Εἰς Ἑλβετίαν ἡ Μαρκελίνα ἐπῆγεν ἵνα ἐλευθερωθῇ. Πρὸ τινων μόλις μηνῶν εἶχεν ἐλευθερωθῇ ὑπὸ τῆς συνήντησός... Τί ἔχετε νὰ τῇ μεμψήτε, κύριε Βωφόρτ; ... Ἡ Μαρκελίνα τὰ πάντα μοὶ ἐξεμυστηρεύθη... Γνωρίζω πάντα τὰ κατ' αὐτὴν μέχρι τῶν

ἐλαχίστων λεπτομερειῶν... Τὸ πᾶν μετῆλθεν ἵνα σὰς ἀπομακρύνῃ, ὡς εἶπον, καὶ τοῦτο ὀφείλετε νὰ τὸ ὁμολογήσητε... Διὰ τί ἐπεμένετε; Διὰ τί δὲν ἀντελήφθητε;...

— Πῶς νὰ κατελάμβανον; Τόσῃ ἐπεδείκνυε σεμνότητα καὶ ἐπιφύλαξιν!... Ἡ δύναμιν νὰ ἐμάντευον τὸ αἶσχος εἰς τὰ παντοτε χαρμὰ νεύοντα βλέμματά της;.. καὶ τὴν ἀναίδειαν εἰς τοὺς ὀλίγους καὶ σπανίους λόγους οὓς ἐξέφερον;

— "ὦ! κύριε! ὑπέλαβεν ἀλγεινῶς ἡ Μαρκελίνα.

Ἄλλ' ἐκεῖνος μετὰ χειρονομίας μανιώδους.

— Τὴν δυστυχῇ, τὴν δυστυχῇ, πῶς ἐπαίξε τὴν κωμωδίαν!

— Ἀλλὰ νομίζετε ὅτι δὲν ὑπέφερον;

— Ἀπαιτεῖται καρδία ἵνα ὑποφέρῃ τις. Ἐκείνη δὲν εἶχε τοιαύτην.

— Τὴν ἀνεύρετε ἐκεῖ ὅπου ἐκρύβη. Τὴν παρηκολοθεῖτε εἰς πᾶν μέρος. Αὐτὴ ἐπταίε; Σὰς ἀπῆτει νὰ παύσητε σκεπτόμενος εἰς αὐτήν. Ἡ παρυσία σας, ἡ ἐπιμονὴ σας, τὴν ἐδρασίαν. Δὲν εἰδίδετε εἰς τοῦτο προσοχήν. Ἐπρεπε νὰ ἡκούετε, νὰ τὴν ἀπεφεύγετε, καὶ νὰ μὴ ἐσκέπτεσθε πλέον εἰς αὐτήν!

— Κωμωδία, κωμωδία, σὰς λέγω. Βλέπουσά με δελεασθέντα, ἀνερρίπιζε τὸ πάθος μου, βεβαία εὖσα ὅτι εὖτω κάλλιον θὰ μ' ἐτύφλω καὶ θὰ μὲ καθίστα κάλλιον ὑποχείριόν της.

— Ποτέ, τὸ ὀρκίζομαι, τοιαῦται σκληραὶ σκέψεις δὲν τῇ ἐπῆλθον εἰς τὴν καρδίαν.

— Τίς σας τὸ εἶπεν;

— Ἡ ἰδία.

— Σὰς ἠπάτησεν.

— "Ὁχι, διότι πλέον ἢ ἀπαξ ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἡ τύχη. — ἡ τύχη, πάντοτε! σὰς ἤγεν ἐπὶ τὰ βήματά της... Τέλος, ἡττηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐπιμονῆς σας, τοῦ ἔρωτός σας, λαμβάνει ἀπόφασιν ἐνεργητικὴν, τὸ νὰ σας ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα...

— Ναὶ αὐτὸ ἀπῆται τὸ καθῆκον, ἡ τιμιότης!... Αὐτὸ θὰ μοὶ ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν, ἀλλὰ θὰ μ' ἐσώζεν... Ἐδῶ ἐγκτεῖται ἡ τιμὴ...

— Ἡ Μαρκελίνα δὲν ἔλειψε τοῦ νὰ τὸ πράξῃ.

— Τί λέγετε;

— Λέγω ὅτι ἡ Μαρκελίνα ἐξετέλεσε τὸ καθῆκόν της ὅπως ἡ τιμὴ τῇ τὸ ὑπηρέει... Ἡθέλησε τὰ πάντα νὰ σας καταστήσῃ γνωστά... Ἐπαυειλημμένως ἐπειράθη, νὰ προβῇ μαζὶ σας εἰς τὴν τρομερὰν αὐτὴν συνδιαλεξίν...

— Τὸ θάρρος τῇ ἔλειψεν ἴσως... Ὑπῆρξε δειλὴ...

— Ποία γυνὴ θὰ εἶχε τοιοῦτο θάρρος;...

Ἐγὼ φρονῶ ὅτι καμμία.

— Ἐπρεπε νὰ γράψῃ.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπραξεν.

— Ἐγραψεν εἰς ἐμέ; εἶπε μετ' ἀμέτρον εἰρωνείας.

— Ἐκτενῇ, ἐκτεταμένῃ ἐπιστολῇ, ἐν τῇ σας ἐξέθετεν ὅλα τὰ κατὰ τὴν νεότητά της, τὰ τοῦ βίου της ὁλοκλήρου. μὲ τὴν ἐν μοναξίᾳ διελθούσαν παιδικὴν της ἡλικίαν πλησίον πατρὸς σιωπηλοῦ καὶ τραχέος, εἴτα τὸ παράπτωμά της, τὸ ὄραμα τῆς πτώσεως

της. Οὐδὲν παρέλειψε τοῦ νὰ σας φανερῶσθαι.

— Καὶ τί τὴν ἔκαμε τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν; Διότι περιττὸν νομίζω τὸ νὰ σας εἴπω βεβαίως ὅτι ποσὸς δὲν τὴν εἶχον λάθει.

— Δὲν τὴν εἶχετε λάθει! Οἱ μοὶ! ἡ Μαρκελίνα τὸ γνωρίζει.

— Τί ἀπέγεινεν ἡ ἐπιστολή; ἐρωτῶ καὶ πάλιν.

— Ἡ Μαρκελίνα ἡτοτότε εἰς Γρινδελβάλδην. Σὰς εἶχεν εἶπει τὴν προτερσίαν, τὰς ἐνθυμείσθαι αὐτὰς τὰς λέξεις: «Ἐπανέλθετε, αὐρίον, Πέτρε. Ἄν ἐπανέλθῃτε, σημείον ὅτι θὰ μὲ ἀγαπάτε ἀκόμῃ. Σημεῖον ὅτι θὰ μὲ ἀγαπάτε μεθ' ὅλον τὸ ἄγριον τοῦ χαρακτῆρός μου, ὅτι θὰ μὲ ἀγαπάτε, κατόπιν ὅλων». Ἀναφέρω τοὺς λόγους αὐτούς. Ποσάκις μοὶ τοὺς ἔχει ἐπαναλάβει! Ἐν τῷ μεταξύ, σὰς ἔγραψε τότε καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν μονόχειρα μουσικόν, τὸν ὅποιον γνωρίζετε καὶ ὅστις ἐπεφορτίσθη νὰ σας τὴν κομίσῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Γενεύης. Ἐμέθυσε καὶ ἀπώλεσε τὴν ἐπιστολὴν, ἀλλ' ἡ Μαρκελίνα δὲν τὸ ἔμαθε, διότι ὁ Ζανζότ δὲν ἐτόλμησε νὰ τῇ τὸ ὁμολογήσῃ καὶ ἐγκατέλιπε τὴν Ἑλβετίαν ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς Γαλιαν. Τὴν ἐπαύριον ἐπανήλθετε, χωρὶς κἄν νὰ ὑποπτεύσῃσθε τὰς ἀγωνίας τῆς Μαρκελίνας. Ἐπανήλθετε ὅτε ἐκείνη σας εἶχεν εἶπει: «Ἄν ἐπανέλθῃτε, σημείον ὅτι θὰ μὲ ἀγαπάτε κατόπιν ὅλων.» Τότε ἐνόμισεν ὅτι τὴν συγχωρεῖτε...

— Καὶ τί ἄρα ἐσκέφθη ὁπόταν εἶδεν ὅτι οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν περὶ ἐπιστολῆς τῇ ἔκαμνον;

— Ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὴν ὅτι εἴσθε ὑπέρτερος τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἡ ψυχὴ σας ἐνέκλειε τι ὑψηλόν. Εἶχε γράψῃ, ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς της: «Ἄν μὲ ἀγαπάτε καὶ ἂν ἐπανέλθῃτε, οὐδὲν ἐν τῷ βλέμματί σας, ἂς μὴ μοὶ ἀναπολήσῃ τὴν τρομερὰν ἐκμυστήρευσιν, ἣν σας ἔκαμα, ὅπως μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ἐρυθριάσω.»

— Ἄν ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐγράφη, ἡ Μαρκελίνα δὲν εἶνε πλέον ἔνοχος.

— Ἀμφιβαλλετε περὶ τούτου;

— Τίς θὰ μοὶ τὸ ἀποδείξῃ;

— Ἡ μαρτυρία αὐτοῦ τούτου τοῦ Ζανζότ, ὅστις θὰ ὁμιλήσῃ εὐθὺς ὡς ἡ Μαρκελίνα τῷ τὸ ἐπιτρέψῃ.

— Τοῦ Ζανζότ, τοῦ μεθύσου... Τί πίστιν νὰ δώσῃ τις εἰς αὐτόν;

— Τοῦ Ζανζότ, τοῦ ἐντίμου ἀνθρώπου, κύριε Βωφόρτ. Εἴσθε ἄλλως τε ἐλεύθερος νὰ μὴ τὸν πιστεύσητε. Ἀλλ' ὑπάρχει ἐτέρα τις ἐνδειξὴ ἰσχυροτέρα ἢ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν ἐγράφητο, πῶς ἐξηγεῖτε τότε τὴν ἀπελπισίαν τῆς Μαρκελίνας;... τὴν παραφροσάν της κατὰ τὴν ἐπαύριον τῶν γάμων, ὅτε ἐγένετο ἄφαντος; Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν διὰ τί ἐγένετο ἄφαντος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ἡ καρδία σας δὲν σας τὸ λέγει; Συνεζεύχθητε. Σὰς ἀγαπᾶ... Εἶνε βεβαία ὅτι γνωρίζετε τὸ παρελθόν της καὶ τὴν ἡζύωσθε δι' αὐτὸ συγγνώμης... Καὶ τὴν ἐπαύριον τῆς εὐδαίμονος ἡμέρας, καθ' ἣν ἐγένετο σύζυγός σας, μανθάνει ὅτι οὐδὲν γνωρίζετε, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ της δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖράς σας. Φαντάζεσθε τότε τὴν φρικτὴν θέσιν τῆς γυναικὸς αὐτῆς; ὦφειλε τὴν μίαν ἡμέραν ἢ

τὴν ἄλλην τὰ πάντα νὰ σας εἶπῃ... Καὶ θὰ τὴν ἐμέμφεσθε ὅτι σας ἐξηπατήσῃ! Καὶ δὲν θὰ εὐρίσκετε λόγους, δι' ὧν τραχύτερον νὰ τῇ ἐκφράσῃτε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀηδίαν καὶ περιφρόνησιν σας. Ἀλλὰ προτιμότερος, βεβαίως, ὁ θάνατος. Ἐν τούτοις, δὲν ἀπέθανεν... Ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχεν υἱόν... Ἐπρεπε νὰ εἶχῃ... Νὰ εἶχῃ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτε ἐπληξῇ τὴν καρδίαν ἀνδρός, ὃν ἡγάπα πάσαις δυνάμει. Καὶ ἰδοὺ διὰ τί ἡ Μαρκελίνα ἔφυγε, σταθερὰν ἔχουσα ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀναφανῇ.

— Μετὰ πόσῃ ζέσεως τὴν ὑπερασπίζεσθε!

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἔχω ἔλθει;

— Καὶ διὰ τί ἡ Μαρκελίνα σας ἀποστέλλει μετὰ 25 ἔτη; Διὰ τί, ἂν δὲν εἶνε ἔνοχος, ἂν πᾶν ὅ,τι μοὶ εἶπετε ἀληθεύει, δὲν ἦλθε ἡ ἰδία;

— Ἐκ φόβου πρὸς τὴν ὀργὴν ἢ τὰ δάκρυά σας.

— Τέλος, ὁ λόγος, τῆς ἐνταῦθα περυσίας σας;

Ἡ Μαρκελίνα Λαγκὼν ἀπέμεινεν ἀνυδρος. Ἐτρεμεν. Ἡ κρίσιμος στιγμή τῆς ἐκμυστήρευσως ἐπέστη. Ἀπ' αὐτῆς ἤρτητο ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατός της.

— Ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἔτη, ἡ Μαρκελίνα διήγαγε βίον παραδειγματικόν, εἶπεν, ὅλοι ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν θὰ σας τὸ ὁμολογήσουν... Ὅλοι τὴν σέβονται καὶ τὴν ἀγαποῦν. Διήγαγεν ἐν πένθει καὶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις της... καὶ οὐδέποτε μελοδίαμα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν χειλέων της... Ὑπῆρξεν ἐπὶ πολὺ δυστυχής... πάντοτε εἶχεν ἐν πενίᾳ... Ὁ υἱός της ἐξεπαίδεύθη εἶνε ἡ παρηγορία τῆς μητρὸς του...

— Τί ἐπαγγέλλεται;

Ἐκείνη ἐδίστασεν, εἴτα ταπεινωφῶνως:

— Εἶνε ἱατρός...

— Ἐξακολουθεῖτε... Διὰ τί διστάζετε νὰ μοὶ εἴπητε τὸ αἴτιον τὸ ὅποιον σας φέρει ἐδῶ;...

— Ἐδίσταζον... τῷ ὄντι...

— Εἶνε λοιπὸν τρομερώτερον ἔτι;... Καὶ τί θὰ μάθω;

— Ἡ Μαρκελίνα εἶνε δυστυχής.

— Ἀ!

— Ἐχει ἀνάγκην ὑμῶν...

— Ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ ἄδικον, πᾶν ὅ,τι μοὶ ἀνήκει εἶνε ἰδικόν της...

Ἡ κυρία Λαγκὼν ἔσειε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν πρόκειται περὶ χρήματος.

— Ἀλλὰ τότε, περὶ τίνος πρόκειται;

— Περὶ τῆς συναινεσῆώς σας εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ τέκνου της...

— Τοῦ υἱοῦ της; Εἶνε παράφρων!! Τί

ἔχω λοιπὸν πρὸς αὐτόν τὸ κοινόν;... Μήπως εἶμαι ὁ πατὴρ του; Δὲν ἐγεννήθη πρὶν ἀγνώστου, πρὸ τῶν γάμων μας;... Ἀς τὸν ἀποκαταστήσῃ ὅπως θέλῃ...

Ἡ Μαρκελίνα ἐταπείνου ἐπὶ μάλλον τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ υἱοῦ της, εἶπε διὰ φωνῆς τόσον ἀσθενοῦς, ὥστε μόλις παρ' ἐκείνου ἀκουσθεῖσθαι.

— Δὲν σας ἐννοῶ, κυρία, εἶπεν ὁ Βωφόρτ.

— Ἡ Μαρκελίνα ἔχει δύο τέκνα, ἑνα υἱὸν καὶ μίαν θυγατέρα...

— Υιόν! καὶ θυγατέρα!! ἄ! ἄ! εἶπεν ἐκρηγνύμενος εἰς γέλωτα ἐνέχοντα παρφορὰν ἄμα καὶ ὀργήν... Καὶ διατὶ δὲν μοι τὸ ἐλέγετε ἐνωρίτερον!... Καὶ μοι ὠμιλεῖτε πρὸ ὀλίγου περὶ ἐντίμου βίου, περὶ βίου ἀγίου ἀφιερωμένου εἰς τὴν ἐργασίαν, περὶ πενίας ἣν εὐγενῶς ὑπέμεναν... "Α! ἄ!... καὶ ἡ Μαρκελίνα ἔχει δύο τέκνα... τὸ πρῶτον ἐξ ἑνὸς ἀπατεῶνος τὸν ὁποῖον τολμᾷ νὰ παριστᾷ ὡς ἄθλιον, μὰ τὴν πίστιν μου... τὸ δεύτερον, ἀπὸ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον δὲν δύναται βεβαίως νὰ τιτλοφορήσῃ ἄλλως ἢ ἐραστήν της.

— Ἀπατᾷσε κύριε... Ἡ Μαρκελίνα δὲν παρεξέκλινε... καὶ δικαιούται ἄλλο ν' ἀπονεύμῃ ὄνομα πρὸς τὸν πατέρα τῆς κόρης της...

— Λοιπὸν! περίεργος εἶμαι νὰ τὸ ἀκούσω αὐτὸ τὸ ὄνομα...

— Ἀκούσατε, κύριε... ὅτε ἡ Μαρκελίνα εὐρίσκετο ἐν τῇ ἀθλιότητι, ὅτε μόλις ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὅτε ἐβλεπεν ἑαυτὴν παρ' ὅλων ἐγκαταλειμμένην, ἄπειρός τις εὐτυχία, ἀπρόσπτος, τῇ διήνοιξε νέαν ζωὴν, φαινοτέραν... ἤσθάνθη ὅτι ἦτο ἔγκυος...

Ὁ Βωφόρτ ἔκαμεν ἀπότομον χειρωνακίαν ἐκπλήξεως, ἀγωνίας.

Καὶ ἠρώτησε.

— Πόσον χρόνον μετὰ τὴν ἐξαφάνισίν της;

— Δύο ἢ τρεῖς ἔκτοτε μῆνας.

Εἰς τὸ ἐπακρον τῆς ταραχῆς του, ὁ Βωφόρτ ἔρωτᾷ ἔτι:

— Κατὰ ποῖαν ἐποχὴν ἡ κόρη αὐτῇ ἐγεννήθη;

— Προτοῦ παρῆλθῃ ἔτος ἀπὸ τῶν γάμων σας.

— "Α! Θεέ μου! Θεέ μου! ἐπεφώνησε.

— Θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ τώρα πῶς ὀνομάζει ἡ Μαρκελίνα τὸν πατέρα τῆς κόρης της;

Ἐκείνος ἔαυψε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν.

— Τὸν ὀνομάζει Πέτρον Βωφόρτ, συζυγόν της.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀληθὲς εἶνε;! ἐπανελάμβανεν ὁ πτωχὸς ἀνὴρ.

— Τὸ ὀρκίζομαι. Ἄλλως τε, λίαν εὐχερὲς τὸ νὰ βεβαιωθῇτε... Ἡ πατρότης αὐτῇ εἶνε ἀναμφισβήτητος... καὶ ἂν ἐτι ἤθελετε νὰ κάμνῃτε τὸ ὕψιστον ἄδικον εἰς τὴν Μαρκελίνα τοῦ ν' ἀμφισβᾶλλῃτε περὶ τῆς πίστεώς της... Δὲν ἔχετε ἢ νὰ συμβουλευθῇτε τὰς χρονολογίας...

— Σᾶς πιστεύω... ὦ! σᾶς πιστεύω... Λοιπὸν, ἔχω κόρην;

— Ναί, κόρην εὐειδῆ, διακεκριμένην, τὴν ὁποῖαν κοσμοῦσιν ὅλαι αἱ ἀρεταί...

— Καὶ μοι ἐλέγετε πρὸ μικροῦ ὅτι ἡ Μαρκελίνα ἔχει ἀνάγκην τῆς συγκαταθέσεώς μου δι' αὐτήν;

— Τῇ ἀληθείᾳ...

— Πρόκειται λοιπὸν νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ;

— Ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπάται... καὶ ὁ νέος δὲν ἀγαπᾷ εἶνε ἄξιος τοῦ θησαυροῦ τὸν ὁποῖον θὰ καθέξῃ... Ἡ Μαρκελίνα ὑπεχρεώθη τὸ πάλαι νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα σας εἰς τὸ βαπτιστικὸν ὅπου ἡ κόρη σας ἐἐληλύθη...

Ἐπὶ πολὺ εἶχε διστάσει... τέλος ἡ μητρικὴ στοργὴ ὑπερίσχυσε τῶν φόβων της... Δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸ παιδίον ἄνευ ὀνόματος ἐνῷ ἐδικαίωτο νὰ φέρῃ τοιοῦτο... Σήμερον... ἡ Μαρκελίνα, δὲν δύναται νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν κόρην της χωρὶς ν' ἀποκαλύψῃ τὸ παρελθόν της... Πόσον ἐδίστασε, πρὸ τοῦ συνεισεῖσαι τοῦτο! Πόσον ἠγωνίσθη ν' ἀποσπῇ τὸν ἔρωτα τῆς κόρης της!... ὅτι ἐν ἄλλῃ στιγμῇ θ' ἀπετέλει τὴν χαρὰν της, τὴν ἐπλήρου ἀφορήτων σχεδὸν βασάνων... Εἶδε τὴν κόρην της κλαίουσαν καὶ φρικωδῶς πασχουσαν ἐκ τῆς θέας αὐτῶν τῶν δακρύων, ἐπέμενε πάντοτε... Ἦθελε νὰ τηρήσῃ διὰ πάντος τεθαμμένον τὸ μυστικόν της... Δὲν ἤθελε νὰ σᾶς παρασχῇ νέαν τινὰ ἀφορμὴν θλίψεων, αὐτὴ ἡ τόσον πρὸς ὑμᾶς ἐνοχος... Ἐπειτα ἡ κόρη της ἠθέλησε νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὴν ζωὴν της... ἡ κόρη της, ἡ ἰδική σας, κύριε Βωφόρτ, ἐρρίφθη εἰς τὸν Λεῖγρηα, θέλουσα νὰ πνιγῇ, ἐξ ἀπελπισίας... Ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη...

— Εἰς τὸν Λεῖγρηα, εἶπετε. Ποῦ λοιπὸν διαμένει;

— Εἰς Κρέιλ.

— Πλησίον μου!... καὶ ἔζων παρ' αὐτῇ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ τὸ ὑπεπτεύωμαι! Καὶ τὴν εἶδον ἴσως, εἶδον τὴν κόρην μου! Ἀλλὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν; Διατὶ δὲν τὴν ἐφέρατε μαζὺ σας; Ἡ κόρη μου!... πλάσμα δηλαδὴ τὸ ὁποῖον δύναμαι ν' ἀγαπῶ καθαρῶς, χωρὶς κακὰς ἀναμνήσεις, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ μὲ ἀγαπᾷ, διότι θέλω νὰ μὲ ἀγαπᾷ.

— Ἐπιθυμεῖτε λοιπὸν νὰ τὴν ἴδῃτε;

— Ἐὰν τὸ ἐπιθυμῶ! Τὸ ἔρωτᾷ!... Πρὸ εἰκοσιπενταετίας ζῶ ἐγκαταλειμμένος ἐν τῇ μονῳσί μου, ἀναπολῶν ἀδικόπως τὸ τρομερὸν ὄραμα τοῦ γάμου μου... Καὶ τώρα, γηραιὸς πλέον, παρακαίρως γηράσας, μνηθῶν ὅτι ὑπάρχει ἐνάρετον καὶ λατρευτὸν παιδίον τοῦ ὁποῖου εἶμαι ὁ πατήρ... Καὶ ἀπορεῖτε ὅτι διακκῶς ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἴδω;... Δὲν εἴσθε εἰς τὰ καλὰ σας, ἀληθῶς, δὲν εἴσθε εἰς τὰ καλὰ σας!... Πηγαίνετε με παρ' αὐτῇ, ἄνευ ἀναβολῆς... Τὸ θέλω...

— Σκέφθητι ὅτι δὲν εἶνε μόνη... Κατοικεὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της...

— Ὡ! ἐκείνου, τοῦ τέκνου ἑνὸς ἄλλου, τί μ' ἐνδιαφέρει...

— Σκέφθητε ὅτι κατοικεὶ μετὰ τῆς Μαρκελίνας... Ἀγαπᾷ τὴν μητέρα καὶ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ὀδηγήσω παρὰ τῇ μιᾷ προτοῦ βεβαιωθῶ ὅτι συγχωρεῖτε τὴν ἄλλην...

— Νὰ τὴν συγχωρήσω! εἶνε δυνατόν; Τόσον ἔχω ὑποφέρει!!

— Ὑπέφερε καὶ ἐκείνη πλέον ὑμῶν!

— Ὁχι, διότι ὑπέφερεν, οὕσα ἐνοχος... Ἐγὼ εἶμαι ἄθως.

— Δὲν δύνασθε ν' ἀγαπᾶτε τὴν κόρην, χωρὶς νὰ συγχωρήσῃτε τὴν μητέρα.

— Νὰ τὴν συγχωρήσω! νὰ τὴν συγχωρήσω! εἶπε, κατατροχόμενος ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων. Ὁχι, δὲν δύναμαι... δὲν δύναμαι...

— Τότε, ὑπέλαθεν ἐκείνη, ἡ ἀποστολὴ μου ἐληξεν.

— Ὡ! δὲν θ' ἀναχωρήσῃτε... Θέλω νὰ γνωρίσω τὴν κόρην μου... Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀποπειρηθῇτε... θὰ σᾶς ἀκούω...

θήσω... θὰ παρκαλουθῇσω τὰ βήματά σας, ἀκούετε!...

— Συγχωρήσατε τὴν μητέρα...

— Μοὶ προτείνετε ἀγοραπωλησίαν, δὲν ἔχει οὕτω; Θέλετε τὴν συγγνώμην μου ἵνα μοὶ ἀποδώσῃτε τὴν κόρην μου... Λοιπὸν, εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἡ κόρη μου ἀγαπᾷ, ὥστε προτιμᾷ τὸν θάνατον ἂν τῇ ἀποπειρηθῶσιν ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἐξέλεξε... καὶ προτιμᾷ τὸν θάνατόν της!... Εἰπέτε πρὸς τὴν Μαρκελίαν ὅτι εἶνε κακὴ μήτηρ καὶ ὅτι εἶνε ἀναξία τῆς συγγνώμης τὴν ὁποῖαν ἐξαίτεται... Δὲν δέχομαι τὴν ἐξαγορὰν της!... θέλω ἡ κόρη μου νὰ μοὶ ἀποδοθῇ, ἄνευ ὄρου... Βραδύτερον, ὅπου βεβαιωθῶ ὅτι ἡ σύζυγός μου κατέστη, διὰ τοῦ ἀνεπιλήπτου βίου της, τῶν δοκιμασιῶν της, τῆς πρὸς τὰ τέκνα της στοργῆς, ἀξία τῆς συγγνώμης ἣν ὑπὲρ αὐτῆς ζητεῖτε, ἴσως στέρξω... ἄνευ ὄρου, τὸ εἶπον... Τὴν κόρην μου, κυρία Λαγκῶν, τὴν κόρην μου!...

Ἡ κυρία Λαγκῶν, ὥχρᾳ ὥσπερ ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ, φρίσσουσα τόσον ὥστε οἱ ὀδόντες της συνεκρούοντο, κατέπεσεν αἰφνης γονυπετῆς πρὸ τοῦ Βωφόρτ, συνῆψε τὰς χεῖρας καὶ εἶπε.

— Δέχομαι, Πέτρε, δέχομαι, ἄνευ ὄρου... θὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν κόρην σου... Μὴ μὲ συγχωρήσῃς προτοῦ βεβαιωθῇς ὅτι ὑπῆρξα ἀξία τῆς συγγνώμης σου.

Καὶ ὁ Βωφόρτ, ἑξῆς, μετὰ μεγάλης κρυγῆς:

— Μαρκελίνα!... Σὺ εἶσαι, σὺ εἶσαι, Μαρκελίνα!!

— Ἐγὼ εἶμαι!...

— Καὶ δὲν σὲ ἀνεγνώριζον!...

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν, τῇ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἐβύθισε τὸ βλέμμα του εἰς τὸ βλέμμα τῆς πτωχῆς γυναικός...

— Τὸ βλέμμα σου, εἶπε, ναί, τὸ ἀναγνώριζω, τὸ βλέμμα σου!...

Εἶτα ἀπεμακρύνθη. Τόσον εἶνε συγκεκινημένος ὥστε ἀναγκάζεται νὰ καθήσῃ καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης τρέμει σφοδρῶς. Ἡ συγκίνησις ἦτο ὑπερβαλλούσα. Τόσον εἶνε ἐτι ἐξησθενημένος, ὥστε ἀδυνατεῖ ν' ἀνθέξῃ εἰς αὐτήν. Αἰσθάνεται ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του σκοτίζονται καὶ ὅτι ἰδρὼς περιρρέει τὸ μέτωπόν του. Τότε, κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἡ Μαρκελίνα σύρεται μέχρις αὐτοῦ.

Ὁ Πέτρος τόσον εἶνε πελιονός, ὥστε τὸν νομίζει ὅτι θὰ ἐκπνεύσῃ.

Τὸν καλεῖ ἐξηγριωμένην.

— Πέτρε! Πέτρε!

— Ἀλλ' ἐκεῖνος νεύει διὰ τῆς χειρός.

Τώρα, εἶνε εἰς καλλιτέραν καταστάσιν, ἡ ζάλη παρῆλθεν.

Ἐγείρεται, τραυλίζει:

— Μαρκελίνα... Μαρκελίνα Λαγκῶν...

Σὺ!... Σὺ!... Λοιπὸν ὁ ἱατρός Γεράρδος, ὅστις ἔρχεται ἐδῶ, αὐτὸς ὁ τόσον καλὸς, ὁ τόσον πνευματώδης, πρὸς τὸν ὁποῖον πάραυτα ἐδῶκα τὴν φιλίαν μου...

[Ἐπεται συνέχεια]